

Злочин Ікара (поезії)

Олег Романенко

Злочин Ікара
поезії

У смерті — натренована коса.
Усе колись кінчається труною.
То на шляху з життя у небеса
Не плутайте масштабність з глибиною.

Бо навіть тим, хто землю обійде,
І навіть тим, хто всі слова прорече, —
Звичайне щастя: сіре чи бліде,
Звичайне щастя: вовче чи овече.

Але життя ні-ні та й воскреса —
Щоб знов іти дорогою брудною.
То на шляху з небес у плебеса
Не плутайте нічого з глибиною.

Дай мені сил. Поборотись іще би...
Кинь хоча б кістку моїй журбі...
Все, що я маю, віддам за тебе...
...Нічого буде дати тобі...

Буду, певно, як стомлена птиця,
що загубилась у вирій-краю...
Що ж від усього тобі лишиться,
коли все за тебе повіддаю?

Армагедонне

*

Упевнений, спокійний, мов удав,
Дивився прямо небові у вічі.
Під зорепад обличчя загадав.
Під зорепад здійснюються обличчя.
Та гряде Марс. І Землю довбоне,
Не встигнувши нічого покохати —
Ані полів... ні снігу... ні мене...
Іздалеку похожего на хату.

*

Запустити туди тебе би,
де би води ставали диба,
де б обурилось синє небо,
і на власні побачив ти би,

як зійдуться усі народи
на останнє пришествя Марса,
як обуряться сині води
і почнеться Страшний Катарсис.

До твого волосся, що спадає рудо,
від душі моєї, що сміється сиво,
ще не раз зустріну і не раз забуду
дівчинку звичайну, схожу на красиву.

Час в долонях долі — забавка дитяча.
Я чиясь удача і живу в підкові.
Всіх, кого стрічаю, я уже десь бачив.
Хто на тебе схожі, ті усі казкові.

Це щира сіль покинутих копалень.
І стріли струн нестриманих музик.
Ми тут до вітру вухами припали,
А він такий, що виїсть і язик.

Шукали сіль, а винайдемо воду —
Ми її чули в поті і труді.
Але вода просочиться в породу —
Щоб вислизла сльоза услід воді.

Він був на війні; він стріляв, хто куди.
Він рив окопи, він рив траншеї.
Він повернувся туди-сюди
з відстреленими пальцями і душею.
Крізь нього проїхала вся земля.
Його трусило над її крихтами
на цілих сорок вище нуля
за шкалою Ріхтера.
Його імперія неозора.
Вона від Китаю аж до Китаю.
Він переможець: він палить угору —
по загиблих, що там витають.
Йому не спиться спокійний сон.
Його життя таке бідове.
Він дихає в унісон
зі значною частиною світобудови.

Круті відповідають бабками.
Ув'язнені відповідають дальністю.

Відповідають білими тапками
товариства з обмеженою відповідальністю.

В які безодні моє серце падало!
В яких халепях бувала моя обітниця!

Я зовсім схожий став на опудало,
котре вже завтра опудалятами розвагітнеться.

Бо навіть вона... Я її пам'ятатиму
такою принциповою, нарочитою...

Я люблю її. Я її оченятами
постійно вірші свої перечитую.

За вікнами невизначена путь.
Спустилась ніч крилатою совою.
Дороги позгортались у сувої
і безтурботно, солодко сопуть.

А ти для себе втому приберіг.
Вона — то порятунок твій неначе.
Ти згорнешся тихенько у калачик
і спатимеш до вранішніх доріг.

І я в занедбану завію
ходив чиймись там слідами.
Я вже не вмію, я не вмію,
я Вас не вмію, пані дамо.

А далі все було те саме.
Я хворий був, тремтів у пледі,
а Ви мінялися красами
із кимось іншим, пані леді.

І все іде у тому ж дусі.
І я живу, як у капкані.
Забудь усе, я ще діждуся,

я ще вернуся, пані пані.

Не бийте дітей.
Цей Всесвіт один.
Ні скрипу дверей,
Ні тіні людин.
Де верх, а де низ
В годину лиху?
Ми падали в слиз.
Ми їли труху.
Спалив сам себе
Старий Прометей.
Це нас не довбе.
Не бийте дітей!

Господи, як же ми страждали!
Якби ми мали необмежену владу, ми
подарували б цим людям
те, чого в них ніколи не було, те,
про можливість чого вони й гадки ніколи не мали, те,
за що б вони ніколи й ніколи нам не подякували, те,
за що б вони прокляли нас на віки вічні, —
ми подарували б їм долі.
Ми вчинили б страшну війну або
якусь нечувану несправедливість.
Ми відібрали б у них їхніх коханих, ми
змусили б їх любити те, чого любити не можна, ми
кинули б їх у таке пекло, якого на землі
ще ніколи не було. І,
роблячи усе це,
ми вили б від їхнього горя разом із ними, ми
рвали б на собі волосся від їхнього горя,
ми ревіли б до кашлю, вражені їхнім горем,
ми падали б на коліна, скаженіючи від плачу,
ми змішували б свої сльози з їхніми —
аби на смак уже не розрізняти, де чії.

У душі ні-ні та й защемить.
Древні тіні, виринувши, правлять.
Ти була маленька, ніби мить.
Я був величезний, ніби пам'ять.

У душі ні-ні та й защемить.
Древні тіні, виринувши, правлять.
Ти була маленька, ніби мить.
Я був величезний, ніби пам'ять.

У душі ні-ні та й защемить.
Древні тіні, виринувши, правлять.
Ти була маленька, ніби мить.
Я був величезний, ніби пам'ять.

Чиєсь обличчя мокро посміхнеться

(адаптований варіант)

Чиєсь обличчя мокро посміхнеться,
а під обличчям буде переляк.
Тупцюються усі на дискотеці
у парах під хітовий повільняк.

А ти йди спи. Тобі вже надто п'яно.
Твоє хитання більше не круте.
Кремезна і вусата лесбіянка
в під'їзді за тобою замете.

Твоє життя, підвішене на нитці,
не хоче під гранітову плиту.
Нехай тобі, хорошому, насниться
замріяння у дівку саме ту.

Навколо тебе майже поле мінне.
Роби у нього екскурси душі.
Вдихай її, високу і нетлінну,
безмежно п'яну, в різні фетиші.

Ми всі в своїй любові наркомани
Наталка Левчун

Бери слова, та тільки не злами.
Не витрать їх на ігри та обмани.
Ми всі в своїй любові тільки ми.
Ми всі в своїй любові графомани.

За неї все на світі поборовши,
словам потрібно дати відкоша.
Адже любов на цілу вічність довша
від терміну придатності вірша.

Вітер віє-повіває,
всіх по черзі забуває.

Водоточиться криниця,
та нікому не напиться.

А холодна її водиця
буде литься, литься, литься.

Сонце гріє-пригріває,
ні на кого не зважає.

Злочин Ікара

Сонце, пробач. Бо ж я завжди був чемний з тобою.
Я літав так низько, що торкався трави.
Я не хотів літати навіть над юрбою.
Від літання я не втрачав ніякої голови.
Я був сам. Не було ні людей, ні люду.
Може, я навіть осів би у тій стороні,
якби не з'явився отой малий паскуда
і не почав кидати каменями по мені.
Щоби камені не долітали, я злетів трохи вище.
Паскуда зник, але скоро я знов побачив його —
він вів за собою величезне юрбище —
різного ґатунку — і разом з тим одного.
Це були не то одержимі, не то психопати.
Каміння жбурляли натхненно, стрибали, як козли.
Мені довелося іще вище злітати.
Тоді вони катапульти привезли.
Це були справжні придурки, їх було валом.
Затоптали велике дерево, обернувши його на деркач.
Бігали за мною, приземлитися не давали.
Сонце, виходу не було. Сонце, пробач.

наснівшись мені наступного разу не забудь покласти
голову свою мені на плече і очі закрити
невміло намагаючись стримати сльози

а потім ми підемо гуляти з тобою нічним містом
і вийдемо на набережну льодовитого океану щоби там стати
двоєдиним свідком північного сяйва

я готовий на все аби хоча б лічені хвилини поспостерігати
як мамонти плескаються у крижаній воді немов діти
вдихаючи північне сяйво у себе

просто на півночі забуваєш що усе це всього-на-всього сниться
я мріяв про тебе майже так само як і про північ
тож будь обережна не снись мені

Життя — межа. Межа вона коротка.
Межа — то найдотепніша з покар.
Хтось дивиться на мене як на фотку,
а там не все потрапило у кадр.

І все ж я найрельєфніша світлина.
Прийми мене, — здається, я доспів, —
дорого дальня, що наполовину
складаєшся з погордливих мостів.

У нас були напруженими жили.
Коптівся гніт маленької свічі.
Ми цілу ніч на каві ворожили,
яка хлібина вродить у печі,
в яке цей світ утопиться болото,
яким цей світ поріжеться ножом,
яке у нім надбаємо ми злото,
якого біса не убережем.

Невже я просто цитата?
Або якась овечка...
Треба Нострадамуса почитати —
чи є там про мене хоча б словечко?
Моя гітара не вміє грати.
Облом.
Я ніби та кобіта цибата,
що все життя працює на фотоальбом.
Я навіть не мішень —
я комаха лишень.
Я навіть не оповідка,
я анекдот.
Я метушня метушень,
марнота марнот.
Життя триває кілька годин.
Усі люди рівні.

Набираю 911 —
телефон рятівні...

Це куля куль. Це сфера усім сферам.
Планета нас. Де пекла і раї.
Я стрів на ній учора Агасфера,
того, хто всю вже витоптав її.
Того, хто ще отак її протопче,
що все прости — і яму собі рий...

"Не пам'ятаю вже нічого, хлопче.
Ти ж розумієш, я такий старий.
Ти знаєш бога Доброго і Злого,
а він один в ТАКОЇ самоти!
Я б не зробив учинку отакого!
Та й чим ти доведеш, що то не ти?!"

Чи ти справді моя половинка?
Не метнешся до ворожого стану,
коли кожна травинка
проти мене повстане?
Чи зостанешся до погосту?
Чи ти будеш зі мною на світі,
коли мене просто
навіть і не помітять?
Чи не покажеш мені спину,
моя половино?
Чи лишишся зі мною
до останнього
міщанина?

На небі тьма палаючих зірок.
Котра впаде — обов'язково мимо.

Бо що таке однісінький мій крок
у порівнянні з сімома твоїми?

Я вирішив, що все даремина.
Хоча й вона народжена навмисно.

То чого ж варта наша глибина,
якщо на ній не темно і не тисне?

Живи життя, дописуй це есе
про світові і Всесвітові пранці... —

А прийде Прометей і принесе
три літри світла сонячного в банці.

Чекай кінцю, натхненно, без кінця.
Для тебе він не буде ніби спалах.

Бо ти баран, а може, і вівця,
яка його давно уже проспала.

Хоч десь є ліс, де дме, як із метро,
де щось велике вічно помирає...

Сміється з нас врятований Петро
за стінами обіцяного раю.

Це золоте твоє диво-кільце
краще подалі зникати від.
Це не биття мого серця, бо це
просто по дереву стука сусід.

Час іще є. Не завадить ніхто.
Всі погубилися на манівцях.
Двісті по першій, а друга — за сто.
Золото сходить із твого кільця...

М. С.
Застигне все, знечуються тіла.
І телефон відімкнеться, бо чемний.
Напівзотлілі обриси стола
зотліють назавжди і надаремне.
І прийдуть школярі-товариші
і перші сльози, вилиті нізвідки, —
у другого народження душі
старі причини, наслідки і свідки.
І світ розтане. І постане світ,
де лиш проміння, море і простори.
І щось щасливе плакатиме вслід
в передчутті великого повтору.
І от тоді ми вийдемо в ефір.
І, п'яні від ефірної олії,
у ейфорії волі від офір, —
ще близько будем.
Вже не пожалієм.

Занурися в бездоння затурканих віч,
не шукаючи в них рятівного ковчега:
це бездоння обгорне його зусібів,
це бездоння назавжди у себе втовче його.
Цей вагон, це метро, все це йопересе...
Слухай, місто, втони, можна навіть зі мною...
Це тому що мені тут дозволено все,
лауреатові премії імені Ноя.

Тільки не затуж.
Бо на віях туш.

Бо любов не зла.
Не люби козла.

Сидиш отут і думаєш про дещо.
Про те, що ця зупинка не остання.
Про те, що хтось живе ще, і про те, що
не марними зостануться старання.

Ой, доле-доле, ніби й не лиха ти...
Та так повільно рухаються справи...
А може, просто взяти і начхати
і вдатись до банальної розправи?

Із них ти була найменшенька.
І батько давав попругоньки.
А я був у тебе першенький.
А хто був у тебе другонький?
Була ти кусючим шершеньком.
Остання лягала спатоньки.
І став я у тебе першеньким.
А потім іще й десятионьким.
І хлопчики йшли навшпиноньки
Лишитись тобі на ніченьку...
А хто тебе вчив, дівчинонько,
Мене рахувати двіченьки?

Коли життя у тебе в серці
тебе зляка,
Коли до тебе доторкнеться
чужа рука;
В часи священної наруги
і несвобод
Горілки наїсись за друга
на повний рот... —

Чиїсь постануть зі спокою
дочки й сини.
Ти ще не бачив отакої
красовини!
Це буде рай, що не посміє,
щоб ти воскрес.
Хто сходить з неба, ті самі є
шматки небес.
Ти розтечешся по долівці
від їх краси.
Ти потім першій ліпшій дівці
себе даси.
Ти усвідомиш бруд і злидні.
Ти порося.
То виблюй все, що з'їв за три дні, —
очисти ся.

Шановне наукове товариство!
Шановна пресо!
Я про себе вже чув не сто разів і не триста,
мовляв, знову цей божевільний професор!
Так, я можу двічі увійти в одну й ту саму річку.
Справді, я доводив, що простір — це так, пусте...
Заспокойтеся, сьогодні мова не піде про зелених чоловічків.
(Хоча вже й тоді ішлося не про те.)
Що ж, не повірите й цього разу — не горе.
Добре принаймні, що присутня таки увага до моєї праці.
Добре, що ніхто не кидає помідори.
Ще краще, що ніхто не кидає яйця.
Сьогодні ви згадаєте про мене перед тим, як лягти у ліжку.
Я стану вашим прємним спогадом, бо, зізнайтеся, вам цікаво.
Кожен другий з вас любить мене, але нишком.
Кожен другий з вас хоче запросити мене на каву.
Але перейдемо до суті, а суть у тому...
...Що я не втомився іще боротись!
Вийшовши звідси, ви понесете додому
найкращу й найцікавішу з моїх гіпотез.
Бо до мене ніяк не можуть звикнути. Ніхто не звик.
Вибачте, забуваюсь. Отже, мова сьогодні піде

про континент, чи, краще, материк,
ім'я якому — Антарктида.
Я сказав материк, бо це від слова "матір".
Саме цей материк породив усю масу суцього —
і вас, найтупіших з усіх приматів,
і мене, до вас кричущого.
Життя зородилося саме там, звідти походить літо.
Там дме початковий і перший вітер.
Там немає доріг — там усе дорога.
Та земля є утіленням любові, безуму й сили Бога.
Я міг би розвивати цю тему далі й далі.
Але мова дещо про інше, панове розумні і пані кралі.
Вона надзвичайно важлива, ця тема.
Вона надзвичайно цікава, але окрема.
Отже, що відомо загалові про Антарктиду, про її природу,
окрім того, що це, власне, і не земля,
а просто величезний шматок льоду
плюс нескінченні снігові поля?
Зрештою, не так і важливо, що відбувається на тій льодині.
Предмет сьогоднішнього вечора — моя голова.
Я заздрю вам; я завжди заздрю будь-якій людині,
яка вперше чує мої слова.
Моя голова знає, наприклад, що всі ми глупі у своїй вірі.
Саме тому наша віра така невразима.
Наші птахи і досі літають у вирій,
аби не бачити тутешньої пародії на зиму.
Як мені полюбити вас? Усіх би разом!
Ви такі кумедні, але — розчахніть вуха! —
ваша кумедність неприємна, страшна і відразлива —
як у потворної жінки, що намагається робити красиві рухи.
І, зазираючи вам у груди, я починаю хвилюватися за свою персону.
Розумієте, я правий, хто б що не казав, правий!
Я до Вас звертаюся, пані сонна!
Через Вас мені прикро за свою роботу, хоч вий!
Зізнатись, лише для однієї-єдиної людини я живу ще.
Тільки заради неї мені необхідно лишитися у віках!
Але слово моє не доживе до її появи, потоне у вашій гущі.
Слово моє помре саме на ваших руках.
Воно для вас — як на снігу п'яний,
котрий лежить і помирає задурно.
Ніхто не підійде до нього й підводити не стане —

Тільки через те, що не схоче виглядати дурнем...
Але щось я забалакавсь, хоч і не прихильник словесного блуду.
Навіть концентроване слово у ваших потьмах заблукає.
Коротше, під льодом Антарктиди і досі живуть люди.
Люди до всього звикають.
Антарктида була Атлантидою. Там цвів бузок і рози.
Це був прекрасний, ніким не підроблений цвіт.
Але одного разу прийшли, як казав класик, морози,
а трохи згодом почав надходити лід.
Не знаю, кими були тубільці і чи ходили за них на хреста,
але навіть людво стає людством перед обличчям такої біди.
Лід надходив, зникали міста.
Лід надходив, люди прорубували ходи.
Це було нешвидко, в темпі еволюції.
Лід надходив, і люди жили із ним —
уже без боротьби, але все іще в муці,
спостерігаючи, як небесне склепіння зміняється льодяним.
Уявляєте, що вони знають про лід? Те саме, що ми про грати,
те саме, що ми про небо, про сонце, про життя трикляте.
Про це ми знаємо дуже багато.
Треба просто мати чесність нічого не забувати.
Отже, щойно я коротко окреслив свою теорію.
Я маю реальні докази, панове й пані.
Ви й самі їх знайдете — у будь-якому морі,
Якщо знайдете море у океані.
Навіть для мене сьогоднішні мої слова — це щось нове.
Від сьогодні мене не турбують ніякі ні за, ні проти.
Бо навіть якщо під льодом Антарктиди ніхто не живе —
це не применшує значення моєї роботи.

історія твоєї краси
це історія твого так
це коли кожна книга пахла біблією
це ходіння ніч-о-пліч
говоріння із уст в уста
це також двері вирвані із контексту
це орально-моральний секс
це ситий не розуміє голодного
це голодний не розуміє нікого

Старий бог

Якщо Ви бог, не вигадайте час.
Заключної не вигадайте дати.
Бо час — це той, хто вхопить навіть Вас,
а Вам таки не можна пропадати.

Бо Вас я більш нікому не віддам.
А час іще до того дотриває,
що прийде день, я посміхнуся Вам
і поступлюся місцем у трамваї.

Осінь внадилась до лісу.
Шия вкуталась кашне.
У очах моїх завіса.
Бабу хочеться страшно.

Все опеньками зросило,
де конвалія росла.
А чи стане в мене сили
аж до першого числа?

Холод вирвався з-під варти.
Між сосон росте лишай.
Я ж казав тобі, не варто.
Я ж казав, не полишай.

— Пані, будьте ж ви чемні!
Вмираємо по черзі!
Панове, проходимо...
... Будь ласка...
Пане, вам на котру записано?..
Почекайте трохи, сідайте...

Беріть журнальчики.
Інвалід? Ветеран? Учасник?
Вам — позачергово. Проходьте.
Аналізи.
У всіх є аналізи?..
Ні, без аналізів ніяк не можна!

Пані, ви знов починаєте!
Зрозумійте ж ви врешті-решт,
Є черга, вмираємо по черзі,
По черзі вмираємо, пані!

Іуда ходить навіть по воді.
Прозора репутація, ні цятки.
Я впізнаю іуду по ході,
по шелесту останньої тридцятки.

Чекає він, щоб подих мій учух,
а погляд став, мов озеро студене...
Я впізнаю іуду по очах,
готових відсахнутися від мене.

Так боляче світ відбивався в очах.
Чи хочу вернутись? Не хочу. Хоча

було і прекрасно: так лагідно, тихо,
у кожній секунді вміщалися віхи,

і космос ввижався мені, відчайдусі,
і я ще подумав: навіки вклонюся

рукам її ніжним, щокам її сніжним,

полицям, крамницям і прізвищам книжним,

найвищому небу, найглибшому дну.

Так боляче жити крізь неї одну.

Нічні вогні не такі й красиві,
а день почнеться зі сходу сонця,
а я гуляю тут на масиві,
лякаю ангела-охоронця.

А півень тут не врятує тричі.
Надії всі — маячня кобили.
Запатентуйте свої обличчя,
щоб час від часу по них не били.

А щоб на ранок усі сконали —
оті, що пальцями в небо тицяли, —
я відправляв їх усіх в аннали,
а брав їх голими рукавицями.

То запилена дорога.
То трамвайчик тихо суне.
Ти з'являєшся з-за рогу.
Не минай мене, красуне.

Бачиш, люди такі гарні.
Бачиш, хмарки такі чисті.
Кави вип'ємо в кав'ярні.
Погуляємо по місті.

Втомимося, а потому
покупаємося в річці

і поїдемо додому
на підземній електричці.

Рядки, рядки, рядки
друкуються прямими...
Думки, думки, думки
лишаються кривими...

Промови солов'я
я якось перемушу.
Ця доля теж моя.
Ані душі у душах.

Сальто-амортале
мікс

Рима "гоблін — ого, блін", недосяжні мети...
Епітафія зі словами "Геть звідси!" постане горою —
коли натурниця напіввідомого поета
не закохається в його клінічного героя.
Може, застрелити Леннона? І лишити сліди...
Може, заплакати, коли страх очі розтисне?
Але ходи — не ходи, ходи — не ходи. Не ходи...
Шукай читача, якщо треба співумисник.
Таке відчуття, ніби везеш труну мимо лікарні.
Дядьку, покатайте на труні, ми з дурнів ушились.
Це ми ззовні такі, а насправді ми неймовірно гарні.
Нам сниться таке, що вам і не снилось.
Стати ждуном, недовертнем, словесною грою...
Зупинитись посеред усього цього асфальту.
Наплювати на нього; згадати свого героя.
Вибрикнути сальто-аморальте.

Ти маєш не знати відпочинку.

Речі пакуй, іди в солдати.
Я, може, також робив учинки,
за які не хочу відповідати.

Але там ти вибіжиш назустріч морю.
Побачиш за обрієм півсвіту.
Я, може, також все те говорю,
за що для тебе там сонце світе.

Отож його і люби найдужче.
Спіши до нього, пакуй валізу.
Я ж, може, також туди піду ще.
Я ж, може, також туди долізу.

Ми багато куди ідемо.
Ми величезна братія.
Бо ми хоча і демо,
а все одно КРАТІЯ!

Здається, це була якась зала.
Здається, там була якась дівчина, здається, щось казала.

Здається, вона питала, чом ти не подзвонив.
Здається, ти навіть ви брехнув декілька слів.

Про те, що у тебе нібито було повно справ.
Про те, що кожен, хто хотів, пив з тебе соки.

А й справді, чом ти не зателефонував?
А й справді, чим ти був зайнятий того року?

У твоїм серці є дві нудьги —
Що перша твоя нудьга
Кожного дня додає тобі нової нудьги,
Що друга твоя нудьга.
Також у серці твоїм є дві снаги —
Як і перша твоя снага
Кожного дня додає тобі нової нудьги,
Так і друга твоя снага.
Тому й немає у твоєї снаги ваги,
Бо в серці у тебе тільки одна вага:
Що вага першої твоєї нудьги,
Що другої твоєї нудьги вага.

Чия ця буква, невже твоя?
Її із пам'яті витер вітер.
Я забуваю твоє ім'я.
Я вже забув з нього кілька літер.
Хоча назвав тебе саме я.
Для тебе треба такої згуби,
щоб навіть букви з твого ім'я
повипадали, неначе зуби.

Така любов — дияволовий дар
з яскравістю божественного світоча.
Таку любов нестиму на віттар
допоки вона вся з мене не витече.
Гойдаються в ваганні терези —
це я очима зважую тверезими.
Це я втомивсь визиркувати з
голів і душ, замінених протезами.
І світ уже не сцена, а манеж —
воно ж оце ж як мед, так і лопатами.
То з натовпу тікай, бо попадеш
під всюдисуще око телепатове.
А я ж хотів повірити в прогрес.
Щасливий був від погляду єдиного.

Мені лишалось трішки до небес.
Драбина в них пручалася жердинами.

У чому річ? Ти прагнеш перестати?
Таке воно, те щастячко хвостате.

Я подививсь замріяно і чало.
Вона дивилась лагідно і чуло.
В моїй душі душа моя кричала.
В її душі душа її почула.

В її душі душа моя, печале.
Незатишно у душах наших, лише.
З усіх боків нам подумки кричали,
аби ми з нею думали тихіше.

Небесні колії розмило.
Це не турбота для бійця.
Він піднімається з могили.
Стирає землю із лиця.
І кожній дякуючи бомбі
за світ, похований в імлі,
ступає він, неначе зомбі,
на неживе лице землі.

Не буду думати про майбутнє,
плішиве й пузате.
Просто зблисну як справжній,
доки усе на світі — моє,
доки варто усього-на-всього слово "вічність"
сказати —
і у мене

уже
встає.
Тому до того, як прийде
передостання година,
з'являється пані —
таємна й незвідана, та,
на кого іще не ступала нога людини,
а якщо і ступала —
все одно залишилась свята.
О ти,
котра приходиш до мене святою,
до найпершого з принців на білому коні,
скільки разів
до зустрічі зі мною
ти
зраджувала
мені?

І як ви посміли сказати те слово,
яке не налізло нікому на вухо?!
Не варто чіпати мене, словолова.
Те слово не знало, що я його слухав.

Але ж ви також це переживали!
Навали снів, реальності навали.

Тоді чому ви все позабували?

маючи такі дивні очі
маєш такі дивні вії

маючи таке дивне волосся
маєш таку дивну відсутність

зовсім не схожу на відсутність пазаминулу
я повернусь і любма тебе любитиму

Цей світ наготові.
А я такий, як всі,
хто вчився на любові,
а виріс на попі.

Цей світ на ймення лихо
почався з того дня,
який у спину диха,
який наздоганя.

Просіяти крізь сито,
втопити у очах
той день, що не зносити
на найманих плечах.

Хоч сам я й на підносі
його не піднесу.
Тому що я і досі
Закоханий в попсу.

Заповіт

"Не клонуйте мене", —
— то є мій заповіт.
Не повторюйте душу мою самовбивчу.
Не клонуйте мене й через тисячу літ,
бо сучасну свою біографію вивчу.
І спитаю про світ
(це велике цабе!),
чи ті самі його населяють мудили...
Чи так само уб'ють, моя доле, тебе

діточки тих мудил, що зі мною ходили...
І цей світ поженеться.
І наздожене...
Що тоді я скажу своїй втраченій зірці?
Не клонуйте мене. Не клонуйте мене.
Бо воно ж так незатишно
у пробірці...

І чи тримати, чи нести
чи крізь сніги, чи крізь юрбу
чи каменяки, чи хрести
чи на душі, чи на горбу...
...Аж золота порветься нить...
А на душі зійде печать —
чи все те серце, що болить?
чи всі ті очі, що блищать?
Чи всі ті спини, що горби?
Ридай надривно у рукав.
Ну, себто, видимість роби,
що власну долю налякав.

Не йди, на небесах не стрінемось, мала!
Тому що в мене інші будуть там діла.

у мене не було жодного знайомого з лісу

тому коли брехали собаки я згадував
що в домі у мене золото і жінка

але почерк тієї записки із немовлям
здався мені занадто знайомим

і тоді я вловив упира що здіймав
на гвалт моїх собак але відпустив його

бо його обличчя було знайомим нестерпно

Так сумно вбивати метеликів.
Вони залітають опівночі.
Вони налітають на лампочку,
весь світ затуляючи крилами.

Не нам їх судити, пухнастеньких.
Розплющивши очі, побачимо:
щось дивне з цією планетою,
щось коїться з нашими віршами.